بازتاب

محمدعلی علومی، نامزد دریافت جایزه جلال از دغدغه‌هایش گفت

نبود ادبیات و ادبیات فرمایشی جهان را تاریک می‌کند

جهان بدون ادبیات و جهان با ادبیات فرمایشی، جای تاریکی است. این نکته‌ای است که محمدعلی علومی، نویسنده آثاری مانند «پریباد» و «سوگ مغان» که برای آن نامزد دریافت جایزه جلال شده، در گفت‌وگو با ایسنا مطرح کرده است. یکی دیگر از دغدغه‌های او تقلید و دنباله‌روی از دیگری و فراموشی و دوری از فرهنگ خود برای خلق آثار ادبی است. آنچه در ادامه می‌آید گزینشی از این گفت‌وگو است.

نیچه می‌گوید «هنر، زندگی را قابل تحمل می‌کند.» که این هنر شامل ادبیات نیز می‌شود. طبیعی است اگر جامعه فقط ادبیات نداشته باشد، به نحوی به زندگی خود ادامه می‌دهد. اما اگر قرار باشد دامنه ادبیات وسیع شود، یعنی ادبیات دیرین و دینی را هم شامل شود از کتاب انجیل گرفته تا دیگر کتاب‌ها، آن‌ها هم مفقود شوند، جهان کاملا بی‌معنا و تاریک می‌شود. البته باید بگویم ادبیات فرمایشی هم جهان را تاریک می‌کند.

اگر اندیشه حاکم، اندیشه مردم باشد، حذف ادبیات غیرقابل تصور است، زیرا آثار گذشتگان از گوته گرفته تا دانته و شکسپیر و هومر در ادبیات غرب و آثار درخشانی چون مثنوی، پنج گانه نظامی، هزارویک‌شب، سمک عیار و آثار عطار در ادبیات ما وجود دارند. و اگر نبودشان را همان نبود ادبیات بدانیم، دنیا غیرقابل تصور است. اگر انسان رمان و داستان نداشته باشد، طبعا حماسه‌ای ندارد. البته در اینجا باید مفهوم وسیع حماسه را در نظر بگیریم، حماسه لزوما جنگ با دیگری نیست بلکه جنگ با خود نیز هست. با حماسه و جنگ درون از تاریکی بیرون می‌آیی و به جهان بهتر و عادلانه‌تر فکر می‌کنی. با نبود ادبیات این چیزها کاملا از بین می‌رود. در نبود ادبیات، تاریکی مطلق به وجود می‌آید و ادبیات رهایی از تاریکی است.

از زمان مشروطه به بعد، در جامعه گسستی با ادبیات کهن به وجود آمد و افراد معدودی مانند بهرام صادقی و صادق هدایت و غلامحسین ساعدی در داستان و اخوان ثالث و دکتر شفیعی کدکنی در شعر به ادبیات کهن توجه کردند. با گسست از ادبیات کهن، تقلید به وجود آمد و دیگر نویسنده‌ها فردیت نداشتند. و هرچه در غرب مد بود در اینجا اجرا شد، هر حرفی که نویسنده‌های درجه‌دو و سه می‌زدند با ترجمه‌های غلط، اینجا مد می‌شد، یک زمانی ویرجینیا وولف مد بود و زمان دیگر فاکنر مد شد، زمانی هم پروست و رمان پست‌مدرن. ما در ادبیات مصرف‌گرا هستیم و معمولا تولیدات فکری را وارد می‌کنیم و بعد شروع به مصرف می‌کنیم. اظهارنظر فیلسوفان درجه دوم یا نویسنده‌های درجه دوم یا درجه یک اروپا را وارد کرده و عینا از روی آن‌ها، شروع به نوشتن می‌کنیم که در این مواقع فردیت مستقل نویسنده حذف می‌شود. گاه مرجع فکری ما، فیلسوف و نویسنده درجه چندم اروپایی می‌شود که اگر چیزی بگوید، شروع به تقلید می‌کنند. حتی ممکن است این مرجع نویسنده قوی چون وولف و فاکنر باشد. اما باید توجه کنیم آن‌ها در یک زمینه تاریخی، اجتماعی و فرهنگی متفاوت بودند و ما زمینه تاریخی، اجتماعی و فرهنگی متفاوت داریم که باید آن را بشناسیم. آیین مهر و زروانی گرایی و باطنی گری رمزآمیز و رمزآلود پیشینه تاریخی و فرهنگی ماست، اما چون مطالعه کار دشواری است و طبعا تقلید کار راحت، عموما به تقلید روی آورده و هویت فرهنگی ما نادیده گرفته می‌شود. نادیده گرفتن هویت فرهنگی بالقوه می‌تواند برای ادبیات ایران خطرناک باشد.

صاحب‌خبر

معرفی نامزدهای جایزه کتاب ماه و سال

دبیرخانه جایزه مرغک (جایزه کتاب ماه و سال) کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان ۵۴اثر را به عنوان نامزدهای راه‌یافته به مرحله پایانی سال‌های ۱۴۰۰ و ۱۴۰۱ معرفی کرد. دبیرخانه کمیته بررسی کتاب و جایزه مرغک از میان ۲هزار و ۳۶۲عنوان کتاب رسیده طی سال‌های ۱۴۰۰ و ۱۴۰۱، ۵۴عنوان کتاب از ۲۰ناشر را برای داوری پایانی اعلام کرد. کمیته‌های تخصصی شعر و داستان کودک و نوجوان در بخش داستان نوجوان ۲۱اثر (۸ترجمه و ۱۳تألیف)، در بخش داستان کودک ۱۸اثر (۶ترجمه و ۱۲تألیف)، در بخش شعر کودک ۷اثر (۱ترجمه و ۶تألیف) و در بخش شعر نوجوان ۸اثر تألیفی را به عنوان نامزدهای سال‌های ۱۴۰۰ و ۱۴۰۱ جایزه مرغک «جایزه کتاب ماه و سال کودک و نوجوان» اعلام کردند. بر این اساس، دبیرخانه جایزه کتاب به ۱۲اثر مرغک سیمین (جایزه ماه) و به ۵اثر مرغک زرین (جایزه سال) اهدا می‌کند. این جایزه‌ها به کتاب‌های شعر، داستان، بازنویسی، نمایشنامه و تصویرگری تعلق می‌گیرد. همچنین از میان تمامی کتاب‌های تألیفی رسیده یک اثر به عنوان بهترین تصویرگری انتخاب می‌شود و ناشران آثار برگزیده جایزه دریافت می‌کنند.

زین قند پارسی

علیرضا حیدری | مدرس ویراستاری

ناویراسته ✗
دیگران نباید در این موضوع دخالت کنند؛ این کشورها خود برای برقراری یک صلح دائم تلاش می‌کنند.

ویراسته ✓
دیگران نباید در این موضوع دخالت کنند؛ این کشورها خود برای برقراری صلح دائم تلاش می‌کنند.

نکته
در بیشتر موارد واژهٔ «یک» شمارشی نیست و حشو است.

#زین_قند_پارسی

درخشش شهرآرا در جشنواره ملی اشکواره حسینی

گروه فرهنگ و ادبیات

رویداد

خبرنگاران شهرآرا توانستند در ششمین اشکواره ملی فرهنگی هنری حسینی که امسال نمایندگان پنج کشور دنیا در آن شرکت کرده بودند خوش بدرخشند. به گزارش شهرآرا، در آیین پایانی این اشکواره که در شهر آمل با حضور معاون امور مجلس رئیس‌جمهور، برگزار شد، از برگزیدگان آن تقدیر شد. این اشکواره با محوریت دفاع مقدس و فرهنگ حسینی برگزار شد و آیین پایانی آن با حضور جمعی از هنرمندان و مسئولان استان مازندران همراه بود. در بخشی از این برنامه، سید محمد حسینی، معاون رئیس جمهور، گفت: برای ترویج فرهنگ حسینی به زبان هنر نیاز است و تثبیت این فرهنگ در جامعه باعث نابودی اهداف دشمنان می‌شود. او با اشاره به برگزاری موفق اشکواره حسینی در ششمین سال، اظهار کرد: برگزاری اشکواره حسینی اقدامی در راستای ماندگاری حقیقت مطلقی به‌نام آموزه‌های دینی است. همان گونه که اجدادمان از گذشته تا به امروز با برگزاری تعزیه یاد و نام امام حسین(ع) را زنده نگه داشتند، شاعران بزرگی مانند شهریار و فردوسی و حافظ و سعدی نیز همواره در مسیر حفظ آداب و فرهنگ اصیل ما مؤثر بودند.

معاون پارلمانی رئیس جمهور تأکید کرد: ایران اسلامی هر چه از دوران دفاع مقدس تا به امروز دارد به‌خاطر نهادینه شدن و تثبیت فرهنگ حسینی است. بر پایه این گزارش و به گفته دبیر ششمین اشکواره ملی فرهنگی هنری حسینی، بیش از ۳هزار اثر به دبیرخانه مربوط ارسال شد و از آن میان، بیشترین آثار مربوط به استان خراسان رضوی و بخش گزارش بود. همچنین این گزارش حاکی است، قرائت قرآن در آیین پایانی را امید حسینی‌نژاد از خبرنگاران برگزیده شهرآرا بر عهده داشت. در پایان از برگزیدگان تقدیر شد که سه تن از آن‌ها روزنامه‌نگاران فعال در روزنامه شهرآرای مشهد بودند. این روزنامه‌نگاران محبوبه فرامرزی برنده مقام نخست بخش گزارش، امید حسینی‌نژاد حائز مقام دوم بخش مصاحبه، غلامرضا بنی اسدی برنده مقام دوم بخش یادداشت بودند.

داستان ظلم کارفرما به کارگر را نوشتم

گفت‌وگو با رضا طوسی، داستان‌نویس مشهدی، درباره نخستین کتابش «شرمنده‌ایم آقا میرزا حسین»

وحید حسینی ایرانی

گفت‌وگو

نخستین کتاب رضا طوسی همین سال گذشته به چاپ رسید؛ اما در کارنامه این نویسنده مشهدی فعالیت‌های فرهنگی دیگری هم دیده می‌شود. او که متولد سال ۱۳۳۷است، از نوجوانی یعنی دهه‌ها پیش از آنکه مجموعه‌داستان «شرمنده‌ایم آقامیرزاحسین» را منتشر کند، دلبستگی‌های هنری‌اش را پی گرفته بود؛ نخست روی صحنه نمایش و سپس پشت و جلو دوربین فیلم‌برداری. آن‌طور که او به شهرآرا می‌گوید، سال ۵۴ با بازی در چند نمایش به کارگردانی دوست فقیدش مرحوم رضا کمال علوی -بر پایه متن‌هایی از نویسندگانی چون ابراهیم مکی و بهرام بیضایی- وارد حیطه تئاتر می‌شود؛ هم‌زمان به عضویت انجمن سینمای جوان مشهد درمی‌آید و طی یکی دو سال بعد، در فیلم کوتاهی از کمال علوی با نام «انتهای بی‌انتها» بازی می‌کند و سپس خودش یک فیلم کوتاه داستانی هشت‌میلی‌متری به اسم «آدم‌های خاکستری» می‌سازد. پس از انقلاب نیز نمایشنامه‌هایی می‌نویسد که کمال علوی به روی صحنه می‌برد و کنار آن، در جان بخشیدن به متونی نمایشی از نویسندگانی چون آنتون چخوف با آن مرحوم همکاری می‌کند. اواخر دهه شصت او از فعالیت هنری کناره می‌گیرد و این فترت تا اوایل دهه نود به درازا می‌کشد. اما در این دهه، با نگارش داستان‌های کوتاه و نوشته‌های ادبی که در برخی مطبوعات چاپ می‌شود، بازگشتش به دنیای فرهنگ و هنر رقم می‌خورد. حاصل این بازگشت انتشار کتاب یادشده، «شرمنده‌ایم...»، در سال ۱۴۰۱است و همچنین آماده‌سازی دومین مجموعه‌داستانش «ایران خانم» که در دست چاپ است. گفت‌وگوی ما با طوسی درباره نخستین کتاب او شکل گرفته است.

زمینه داستان‌های شما معبرها و مکان‌های شهر مشهد است (خیابان گاز، کوچه حسین‌باشی، میدان شهدا، چهارراه ابوطالب، بهشت رضا و...)؛ آیا دلیل این تأکید را باید در مشهدی بودن نویسنده جست‌وجو کرد؟

اول اینکه من به «ادبیات شهری» علاقه خاصی دارم؛ چون فکر می‌کنم ایجاد فضای شهری در داستان‌ها مخاطب را به اتمسفر داستان نزدیک‌تر می‌کند و باعث می‌شود فضا برای او ملموس‌تر شود و خواننده راحت‌تر با داستان ارتباط برقرار کند و با شخصیت‌ها نیز هم‌ذات‌پنداری بیشتری کند. دوم اینکه من به خاطر زندگی در این محله‌ها در دوران نوجوانی و جوانی، حسی نوستالژیک به آن دارم و سوم اینکه اتفاقاتی که برای قهرمان داستان‌های من می‌افتد در واقعیت در همین محلات رخ داده است. میرزا حسین در بیرون از داستان هم وجود داشته است؛ این نام پدرم بود و من اتفاقات داستان‌های میرزا حسین را از زندگی او گرفتم و داستانی کردم.

چرا مکان‌ها بیش از آنکه در داستان‌های شما ساخته شود، نام برده می‌شود و از سوی دیگر، آدم‌های داستان برخلاف آنچه درباره مناطق فرودست‌نشین این شهر مشهور است، به گویش معیار صحبت می‌کنند؟

خب این چه اشکالی دارد؟ اگر درست فهمیده باشم منظور شما این است که وقتی من می‌نویسم «میرزا می‌پیچد توی کوچه حسین‌باشی و تا کوچه خُرم مثل آدم‌های دیوانه با خودش حرف می‌زند» اول باید تصویری از کوچه خُرم بدهم، بعد میرزا را وارد کوچه کنم؛ نیازی به این کار نمی‌بینم چون من به عنوان نویسنده و دانای کل در داستان، تمام جاهایی را که میرزا می‌رود یا قصد رفتن به آنجا را دارد می‌شناسم. درباره گویش هم باید بگویم داستان‌های زیادی خوانده‌ام که ماجراهای آن در محلات مشهد اتفاق می‌افتاد، اما شخصیت‌هایش با همان گویش رایج پایتخت صحبت می‌کردند؛ بنابراین در داستان‌های خودم هم لزومی ندیدم از گویش و لهجه مشهدی استفاده کنم.

> من سی سال در کارخانه‌های مختلف مدیر بودم و می‌دیدم که کارگران از ابتدایی‌ترین حقوق خود محرومند و کارفرما چه ظلمی به آن‌ها می‌کند. این داستان‌ها را بر اساس اوضاع و زیست آن‌ها نوشتم

تنگدستی به مثابه بن‌مایه‌ای تکرارشونده، حضوری پررنگ در مجموعه شما دارد. آیا باید این داستان‌ها را مجموعه‌ای درباره فقر دانست؟

در داستان‌های میرزاحسین، نه. این داستان‌ها حول محور مرد شریف و آرمان‌گرایی با اعتقادات و باورهایی پاک روایت می‌شود که فاصله زیادی از معیارهای جامعه سوداگر دارد. او می‌خواهد فضیلت‌هایش را خرج جامعه‌ای کند که شالوده‌اش بر دروغ و پلشتی و ریا و تظاهر است. از روح بزرگ او چیزی جز خوبی بیرون نمی‌آید؛ اما واکنش جامعه به او ایجاد شَر است. این جامعه پاکی میرزا را برنمی‌تابد؛ وقتی دروغ و پشت‌هم‌اندازی می‌تواند منافعش را تأمین کند؛ چرا خودش را آویزان ارزش‌های میرزا بکند؟ اصلا این ارزش‌ها به چه دردش می‌خورد و جز زیان برایش چه دارد؟ صداقت میرزا سم است برای آن. آفت است. تهدیدی است جدی که منافعش را هدف گرفته است. میرزا باید تاوان تمامی این فضیلت‌هایش را بدهد که می‌دهد، اما در داستان‌های دفتر دوم، بله، محوِ فقر است.

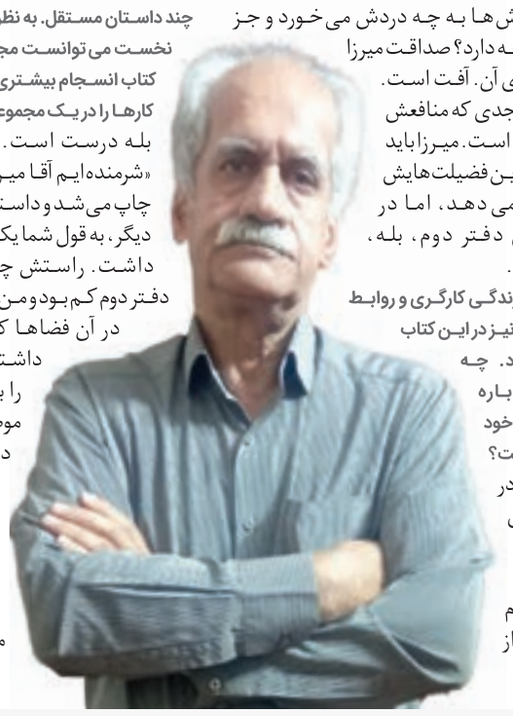

مشکلات زندگی کارگری و روابط کارگر و کارفرما نیز در این کتاب دیده می‌شود. چه چیزی در این باره توجه شما را به خود جلب کرده است؟

من سی سال در کارخانه‌های مختلف مدیر بودم و می‌دیدم که کارگران از ابتدایی‌ترین حقوق خود محرومند و کارفرما چه ظلمی به آن‌ها می‌کند. این داستان‌ها را بر اساس اوضاع و زیست آن‌ها نوشتم.

چنان که اشاره شد، کتاب از دو دفتر تشکیل شده: داستان‌های مربوط به شخصیتی به نام میرزا حسین و چند داستان مستقل. به نظر می‌رسد داستان‌های بخش نخست می‌توانست مجموعه‌ای جداگانه باشد تا کتاب انسجام بیشتری پیدا کند. به چه علتی کل این کارها را در یک مجموعه به چاپ رسانده‌اید؟

بله درست است. اگر داستان‌های دفتر «شرمنده‌ایم آقا میرزا حسین» در یک کتاب چاپ می‌شد و داستان‌های دفتر دوم در کتابی دیگر، به قول شما یکپارچگی و انسجام بیشتری داشت. راستش چون تعداد داستان‌های دفتر دوم کم بود و من هم تصمیم نداشتم فعلا در آن فضاها کار کنم و از طرفی قصد داشتم مجموعه «ایران خانم» را به انتشاراتی بدهم - که موضوع و درون‌مایه و فضای داستان‌های آن از اساس با کتاب «شرمنده‌ایم آقا میرزا حسین» متفاوت است و دارد مراحل چاپش را طی می‌کند - هر دو دفتر را در یک مجموعه به چاپ رساندم.

رنج‌های میرزاحسین و دیگر ضدقهرمانان

داستان‌های کتاب «شرمنده‌ایم آقا میرزا حسین» را از یک چشم‌انداز می‌توان روایت‌هایی درباره رنج دانست. بن‌مایه رنج در هر دو بخش کتاب حضوری چشمگیر دارد؛ چه در «دفتر اول» که داستان‌هایی با محوریت شخصی به نام میرزا حسین را در بر می‌گیرد و چه «دفتر دوم» که شامل داستان‌هایی مستقل است. میرزا حسینْ قهرمان یا درواقع ضدقهرمان بخش نخست، مرد سالخورده درستکاری است که مشکلات زندگی دست از سرش برنمی‌دارد. این مشکلات را عموما آدم‌هایی برایش رقم می‌زنند که اخلاق‌گرایی او را برنمی‌تابند و مایه زحمت خود می‌دانند. حتی اگر میرزا حسین هم کاری به کار آدم‌های پیرامون نداشته باشد، باز آن‌ها او را به دردسر می‌اندازند یا به نوعی می‌آزارند. رنج‌های این شخصیت بی‌آلایش نه فقط به سبب دشمنی‌های آدم‌ها که گاهی نیز برخاسته از سختگیری‌های تقدیر است. او با زمانه‌ای روبه‌روست که نمی‌گذارد آب خوش از گلویش پایین برود و از طریق بیماری همسر و فرزند، مسافری که کارت بانکی‌اش را می‌دزدد، زنی که بر اثر سوءتفاهم او را سرزنش می‌کند، آدم شروری که خودرو خود را آتش می‌زند، زنی که میرزا را مسبب بدبختی‌اش می‌داند و آبرویش را می‌برد، صاحبکاری که حق او را می‌خورد و جز این‌ها مدام سختی و مرارت بر سرش می‌ریزد. فقر از پربسامدترین عوامل بحران‌ساز در این مجموعه است و به‌ویژه در داستان‌های مستقل بخش دوم خودنمایی می‌کند: کارگری سن‌وسال‌دار به دنبال دریافت وام است تا با آن زندگی فقیرانه‌اش را سروسامان بدهد؛ زباله‌گردی از پس هزینه‌های درمان همسر بیمار و حتی کفن و دفنش برنمی‌آید؛ مردی درگیر بی‌کاری و بی‌پولی است... این مجموعه‌داستان افزون بر تنگدستی شخصیت‌ها عوامل دیگری چون بیماری یا فرزند ناخلف را به‌عنوان اسباب رنج مقابل دیدگان مخاطب می‌گذارد، اما به نظر می‌رسد همین امر گاه کار را به تکرار کشانده است و دست نویسنده را برای خواننده رو می‌کند. مثلا زنی با بیماری قلبی یا دختری که به بیراهه رفته است یا مردی که به ناروا متهم می‌شود به بی‌اخلاقی، هر موضوع در بیش از یک داستان آمده و این برداشت را به ذهن خواننده متبادر می‌سازد که سوژه‌های نویسنده ته کشیده است! از دیگر نقدهایی که می‌توان به این کتاب وارد کرد، نوع گویش آدم‌هاست؛ چرا که به‌رغم تأکید نویسنده بر وقوع ماجراها در مشهد (با اسم بردن از اماکن و معابر) اشخاص همه به گویش معیار و نزدیک به شیوه حرف زدن اهالی پایتخت صحبت می‌کنند. از کارگر و زباله‌گرد و نجار تا پزشک و منشی، هیچ کس در این داستان‌ها به گویش مشهدی سخن نمی‌گوید و این از باورپذیریِ اثر می‌کاهد. در آخر اینکه کتاب ویرایش و نمونه‌خوانی نشده و این کاستی به کار آسیب زیادی زده است.

خواننده جدی مجموعه داستان «شرمنده‌ایم آقا میرزا حسین» با مرور سطور و صفحات آن به روشنی درمی‌یابد که متن این کتاب نه ویراستار زبانی به خود دیده و نه ویراستار صوری؛ که اگر می‌دید، دیگر مخاطب با افعالی که یکدست نیست (افعال مضارع و ماضی‌ای که نابه‌جا در یک بافت آمده) و گاهی با تعبیرهای نادرست (مانند «از آن نترس که سر به زیر دارد» که باید «[...] سر به تو دارد» می‌بود) و جملاتی که بعضا از دید فاصله گذاری یا نشانه گذاری ایراد دارد (مثلا جمله‌هایی که نقطه پایانی ندارد) و حتی غلط‌های املایی (مثل «حظ» و «غیظ» که به غلط «حض» و «غیض» نوشته شده) روبه‌رو نبود. نخستین کتاب رضا طوسی را انتشارات سیمرغ خراسان چاپخش کرده است.

فراخوان بخش علمی جشنواره قصه‌گویی کانون منتشر شد

جشنواره‌ای برای ترویج دانش قصه‌گویی

فراخوان

دبیرخانه بیست‌وپنجمین جشنواره بین‌المللی قصه‌گویی کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان فراخوان بخش علمی این جشنواره را منتشر کرد. به‌گزارش شهرآرا به نقل از اداره کل روابط عمومی و امور بین‌الملل کانون، بخش علمی جشنواره قصه‌گویی دو محور موضوعی «مضامین کارکردی و محتوایی» و «مضامین اجرایی» دارد و شرکت‌کنندگان باید بر اساس این دو محور اثر خود را به دبیرخانه ارسال کنند. شیوه‌های نوین بررسی قصه‌های قرآنی و دفاع مقدس، حماسی و پهلوانی، بومی‌محلی و...، ترویج دانش و علم قصه‌گویی در جامعه، توسعه و ترویج قصه‌های طنز، توسعه فناوری در قصه‌گویی، توسعه و ترویج فرهنگ ایرانی-اسلامی در خانواده و توسعه و ترویج قصه‌های کسب و کار «مضامین کارکردی و محتوایی» این دوره از جشنواره را شامل می‌شود. همچنین در بخش «مضامین اجرایی» اصول قصه‌گویی، روش‌های تکمیلی و شیوه‌های قصه‌گویی حائز اهمیت است. علاقه‌مندان می‌توانند مبتنی بر محورهای موضوعی بیان شده، در قالب مقاله‌های علمی، پژوهشی و مروری، جستار، کتاب و پایان‌نامه و رساله‌های علمی در بخش علمی جشنواره بیست و پنجم قصه‌گویی شرکت کنند. شرایط پذیرفته‌شدن آثار ارسالی در بخش علمی جشنواره به این شرح است: «مقاله در جشنواره یا همایش دیگری ارائه نشده باشد»، «جستار ویژه کارکنان کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان است»، «کتاب‌ها در حوزه مباحث نظری، پژوهشی و آموزشی قصه‌گویی باشد» و «شرایط ارائه آثار متناسب با شیوه‌نامه باشد». «علاقه‌مندان به شرکت در بخش علمی بیست‌وپنجمین جشنواره بین‌المللی قصه‌گویی کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان با رعایت موارد بیان شده می‌توانند اثر خود را تا اول آبان ۱۴۰۲ در تارنمای جشنواره قصه‌گویی به نشانی www.kanoonfest.ir بارگذاری کنند یا برای دریافت اطلاعات بیشتر با شماره ۰۲۱۸۸۹۷۱۳۶۳ دبیرخانه جشنواره تماس بگیرند.

پیش از این، سیاست‌های کلی جشنواره به‌کارگیری تجربه ربع قرن جشنواره قصه‌گویی در رخدادهای پیش‌رو، عمومی‌سازی و مردمی‌سازی جریان قصه‌گویی، ارتقای جریان قصه‌گویی به عنوان یک رویکرد فراگیر تربیتی در جامعه، گسترده‌سازی آموزش قصه‌گویی، توجه ویژه به خانواده و نوجوانان در جریان قصه‌گویی و ترویج آن، کاربست حداکثری رسانه در عمومی‌سازی و مردمی‌سازی قصه‌گویی، به‌کارگیری همه ظرفیت‌های کانون پرورش فکری در خدمت جریان قصه‌گویی اعلام شده بود.

مرحله پایانی بیست‌وپنجمین جشنواره بین‌المللی قصه‌گویی کانون با شعار «با قصه لبخند بسازیم» هم‌زمان با شب یلدا ۱۴۰۲ برگزار خواهد شد.